

A beteglátogatás kultúrája, avagy egy nem létező kultúra

Kórteremben üvöltve telefonáló „üzletember”, gyereket a folyóson fel-alá rohangálni hagyó anyuka, zsidvásárt csináló nagycsalád – beteglátogatók a kórházakban. Ez is egyfajta kultúra, viselkedéskultúra. Azaz annak hiánya. Az utóbbi időben többször jártunk ilyen intézményben, megdöbbentő dolgokat tapasztaltunk.

A dolog úgy kezdődik, hogy a szüleim annak idején megtanították: ha bárhova bemegyek, köszönjek az ott lévő embereknek. Vannak olyanok, akiknek ezt azonban nem tanították meg a szülei, vagy esetleg megtanították, de azóta elfelejtették. Visszatérve arra, hogy nekem megtanították: ha bemegyek egy kórházi osztályra, elhaladok a nővérpult előtt, akkor köszönök a nővéreknek, jelzem, hogy kihez jöttem, ha esetleg nem tudom, hogy melyik szobában van, illedelmesen megkérdezem, hogy tudnának-e nekem segíteni. Ez vagyok én. Nagyon sokan viszont nem ilyenek.

Van például az a típus, aki úgy sétál be és néz keresztül az ott dolgozókon, mintha természetes lenne, hogy ő ott van, megérkezett. Ha megkérdezik, hogy „Jó napot, kit keres?”, kényszeredetten válaszol, esetleg vissza is köszön. A bunkóbbik fajta már nem köszön vissza, ráadásul határozottan felháborodik azon, hogy hozzá mernek szólni, megállítják, és a felháborodását a válaszadási stílusával jelzi is.

No, de ugorjuk a köszönés témát, nézzünk egy másikat: ötágas kórtermek, teli beteggel. Nagycsalád – vagy hívjuk pereputtnak – megérkezik a szeretétéhez. Azon, hogy beesnek a szobába és a többi betegnek, látogatónak nem köszönnek, már meg sem lepődünk. Ezen túlvoltunk a nővérpultnál. Azon már annál inkább, hogy úgy érzik, csak az az ember van a teremben, akit ők érkeztek látogatni, senkire nem kell tekintettel lenniük, így összegyűjtik a szobában található összes széket, hogy jól körbe tudják ülni a saját betegüket, majd vasárnapi családi összejöveteles nagyzsidongósba kezdenek. A trágár sztoriktól kezdve, a ki kinek tett alá a munkahelyen és a „képzeld a szomszéd Pistike megverte a részeges apját” történetekig minden elhangzik, fennhangon mesélve, nem számít, hogy ki hallja azt, vagy esetleg ki nem szeretné hallani azt, hanem helyette inkább pihenne a kórteremben lévő ágyában, mert nem érzi jól magát.

Suttyó vagyok a kórteremben típus 2: üvöltő hangú telefoncsörgés, amit még négy szobával arrébb is hallanak. Telefon megszólal, Suttyó pedig nem szégyelli el magát, hogy hangosan csöng, hanem még egy ideig nézegeti is, hogy ki hívja, várhatja a másik felet, hogy éreztesse, ő fontos, nem ér rá, nem kapja csak úgy fel a telót. Majd ezek után felveszi és modoros, ámde igen hangos, „továbbra is éreztetem, hogy fontos vagyok” stílusban nekiáll tárgyalni, ezzel együtt fel-alá járkál az egyébként nem túl nagy helyiségben, így is zavarva az ott lévő betegeket. De persze, mit is érdekli ez őt, pedig, ha kimenne a folyósóra, még többen tudhatnák, hogy ő milyen fontos, és, hogy az a rohadék Józsi még nem utalta el a pénzt, de ettől még minden rendben lesz. Na meg persze azt, hogy a gyökér Géza nyalja a főnök hátsóját, ezért nem haladnak más osztályokon a dolgok, mert csak Gézáékkal foglalkoznak. Másik kedvenc volt, aki megérkezett a beteg rokonhoz, majd úgy döntött, hogy neki ott kényelembe kell helyeznie magát míg, dumcsizik, ezért a látogatott melletti üres, ámde megvetett ágyra félig-meddig leheveredett, lábát feltette a székre és már otthon is érezte magát.

„Kedves” látogatók tudnak lenni a gyerekekkel érkezők is. Fura dolog az, hogy valaki csecsemővel érkezik nőgyógyászati/onkológia osztályra, de bizony ilyen is történt. Megértem én, hogy nem tudja kire hagyni a gyermeket, az azonban nem biztos, hogy az ott fekvő betegeknek olyan kellemes élmény, amikor a gyerkőc éppen nem alszik és egy jó fél órát üvölt a kórteremben, mert anyuka nem tudja megnyugtatni. Igen, ilyen is volt. De még ha nem is üvölt, akkor is a nőgyógyászati osztályon egy édesdeden alvó baba nem feltétlen kellemes

látvány az olyan betegeknek, akik éppen akkor veszítették el a magzatukat, vagy éppen akkor vették ki a méhüket és küzdenek azzal a tudattal, hogy nekik már nem lehet gyerekük. Ahhoz persze, hogy az ilyenekbe belegondoljunk empátiára is szükség van, de mint tudjuk, sokaknak ilyen készségük nincs.

Gyerekes másik verziója, aki már nagybacska, 4-5 éves forma vagy idősebb gyerkőccel érkezik, majd úgy dönt, hogy a gyerekeknek szüksége van arra, hogy szabadon hagyják játszani és ezzel el is engedi csemetéjét, aki boldogan, visítva rohangál a kórházi folyósokon, kórtermekben úgy, hogy néhány, éppen a műtét után lábadozás miatt totyogva, tántorogva sétáló beteget közben majdnem elgázol.

Mindezek mellett ott van még a türelmetlen verzió, akinek minden azonnal kell. Rögtön vele foglalkozzanak. Nem számít, hogy csak egy nővér van az osztályon (nem azért, mert a többi dohányzik vagy kávészünetet tart, hanem ilyen a beosztás), aki épp egy beteget lát el, neki azonnal mondják meg, hogy hol fekszik az ismerőse. De az az undok nővér csak nem hagyja ott fél pillanat alatt a beteget, hiszen szerencsétlennek valóban baja van. Ezért a Türelmetlen elkezdi körbejárni a termeket, kinyitogatja az ajtókat, bár mivel be nem megy, nem látja, akit keres. Mire az összes ajtót kinyitja, nővérünk még mindig nem végez, így eldönti: ő bizony behajol a nővérpult mögé kutatni, hátha valahol talál valamit, amire rá van írva, hogy hol fekszik a keresett személy.

De a fent említett esetekkel még nem fedtünk le mindent, a szemetelésről, a betegek wc-jének használatáról és a wc-kefe nem használatáról, a hűtőben a másik dolgainak tönkretételéről, elfogyasztásáról, további hasonló ügyekről már nem is beszélünk, mert túl hosszú lenne a sor. Egy biztos, ezen a téren is bőven lenne még hova fejlődünk, kulturálódunk.

http://kultography.blog.hu/2013/12/16/a_beteglatogatas_kulturaja_avagy_kultura_maskepp

Letöltés: 2013-12-21